

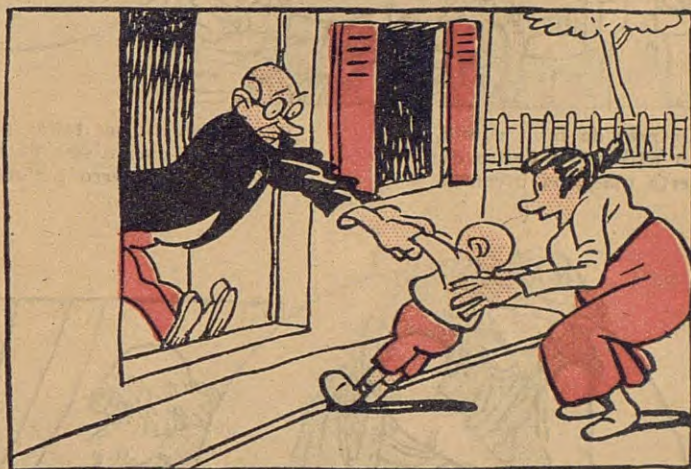

VIOLET

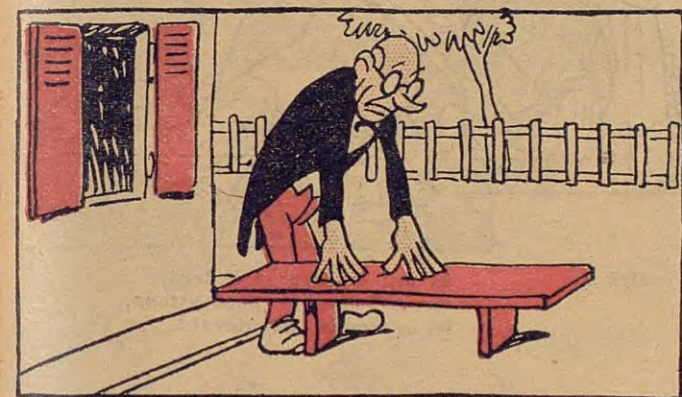
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

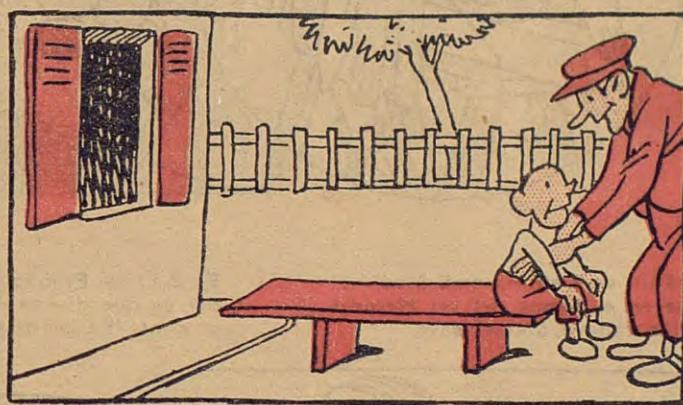
En aquell poble, la canalla no volia anar a estudi de cap manera.

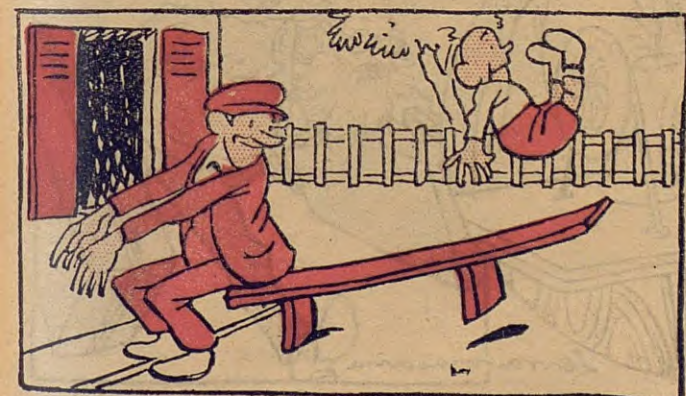
Els arribaven a acompanyar fins a la porta, però es feia quasi impossible fer-los entrar.

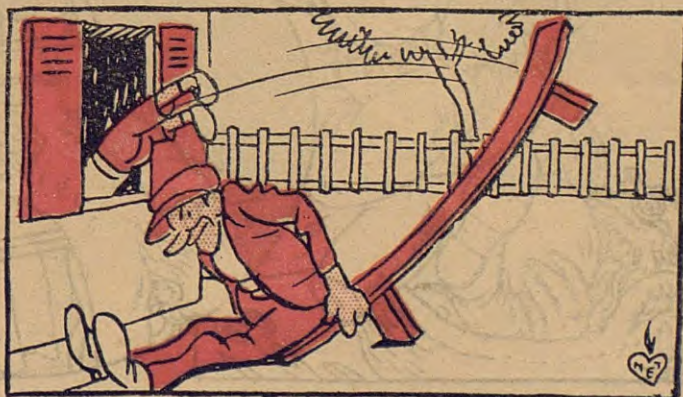
Fins que un dia, el mestre, després de molt meditar, va idear un aparell consistent en un banc col·locat a certa distància de l'edifici.

Es feia seure al noi tranquil·lament i tot seguit...

...s'a'sseia l'acompanyant a l'altra punta però en forma tal que el...

...noi era introduït en el col·legi sense que tingués ni temps de protestar.

VNA NOTABLE INVENCIO

Després de molt rumià,
en Flik-and'ó l'altre dia
certa màquina inventà.

Serveix per tallar savó
i el mecanisme es compona
d'un fil-ferro i d'un bastó.

En fa treure la patent
i la gent, en enterar-se'n,
elogia el gran invent.

Prò un savi afirma amb braó
que en el temps del rei Herodes
ja es tallava així el savó.

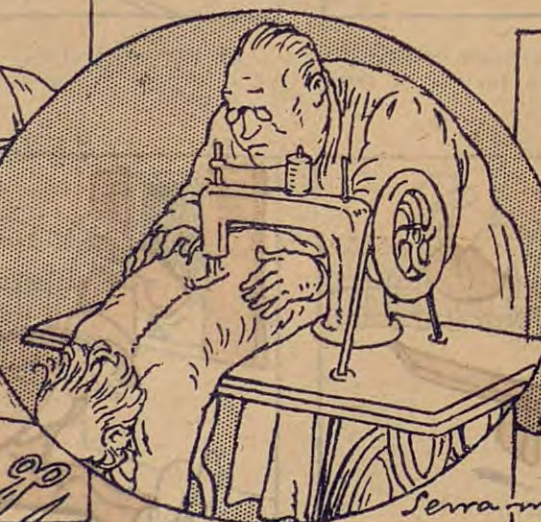
Es clà: en Flik-and'ó, indignat
per ço que diu aital savi,
al punt l'ha desafiat.

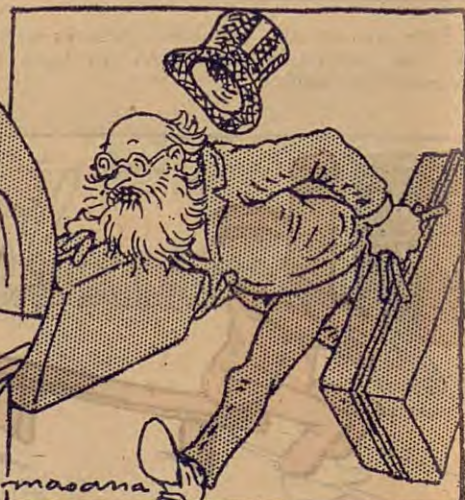
El seu «sabre» talla tant,
que se'l treu en poca estona,
fet a trossos, del davant.

Sort que a un metge el van portar
que ja té la mà trencada
tractant-se d'apedaçar.

Més quan el vegé, va dir:
«A mà, tardaria massa».
I a màquina el va cosir.

I espantat de tal tonyina
el savi fugí, i mai més
se'n cantà gall ni gallina.

(Continuació)

ELS · TRES · PÈLS · D'OR · DEL · DIABLE

Malgrat el seu mal cor, en aquella ocasió el capità de lladres s'entendrí i sentint llàstima pregonia per al dorment, canvià la carta per una altra molt ben imitada en la que s'ordenava que en arribar el minyó se'l casés immediatament amb la filla del Rei.

El noi, de bon matí, es despertà i se n'anà depressa per tal de dur la carta a la Reina. Aquesta, complint ço que creia manament del seu espós, féu fer el casament desseguit amb gran satisfacció de la parella, car s'havien agradat ja molt en veure's.

En arribar el Rei, s'indignà d'una faisó que no és per a descriure, majorment considerant que havia sigut burlat. I per a desfer-se del sortós jovenet, li demanà que anés a buscar els tres pèls d'or del Diable.

—Està bé; no em fa pas cap por el Diable—respongué el minyó.

I marxà i caminà molt, fins que arribà a una ciutat on la sentinella li preguntà què sabia.

—Tot!—digué.

—Doncs m'has de dir perquè la font del mercat que rajava vi, sols treu aigua.

—Espera que torni i t'ho diré.

I el guarda el deixà passar i el jo-

vincell seguí el seu camí fins que trobà una altra ciutat i una sentinella que també li preguntà què sabia.

—Tot!—respongué.

—Digues-me, doncs, perquè l'arbre gran que feia pomes d'or, no fa ni fulles.

—Ja t'ho diré en tornant.

I el guarda el deixà passar i el minyó emprengué de nou la ruta fins que arribà a un riu molt ample que necessitava passar. El barquer, que era un tipus molt estrambòtic, li va fer la pregunta següent, a l'enterrar-se que ho sabia tot:

—Digues-me si tinc d'estar gaires anys més fent aquest ofici que tant em cansa.

—Et prometo que de retorn t'ho diré.

I havent pogut passar, el jovenet va trobar l'infern a l'altra banda. El Diable no hi era, però trobà la Diablesa.

—Què vols?—li digué aquesta, molt dolçament.

—Necessito tres pèls d'or del Diable per a poder viure amb la meua dona i a més, per a tornar a casa, saber el perquè una font que rajava vi sols treu aigua, perquè un arbre gran que feia pomes d'or no fa ni fulles i quants anys farà de l'ofici un pobre barquer d'aquí a la vora.

—Ja demanes, ja!—féu la muller del Diable.—Però m'has sigut simpàtic i t'ajudaré.

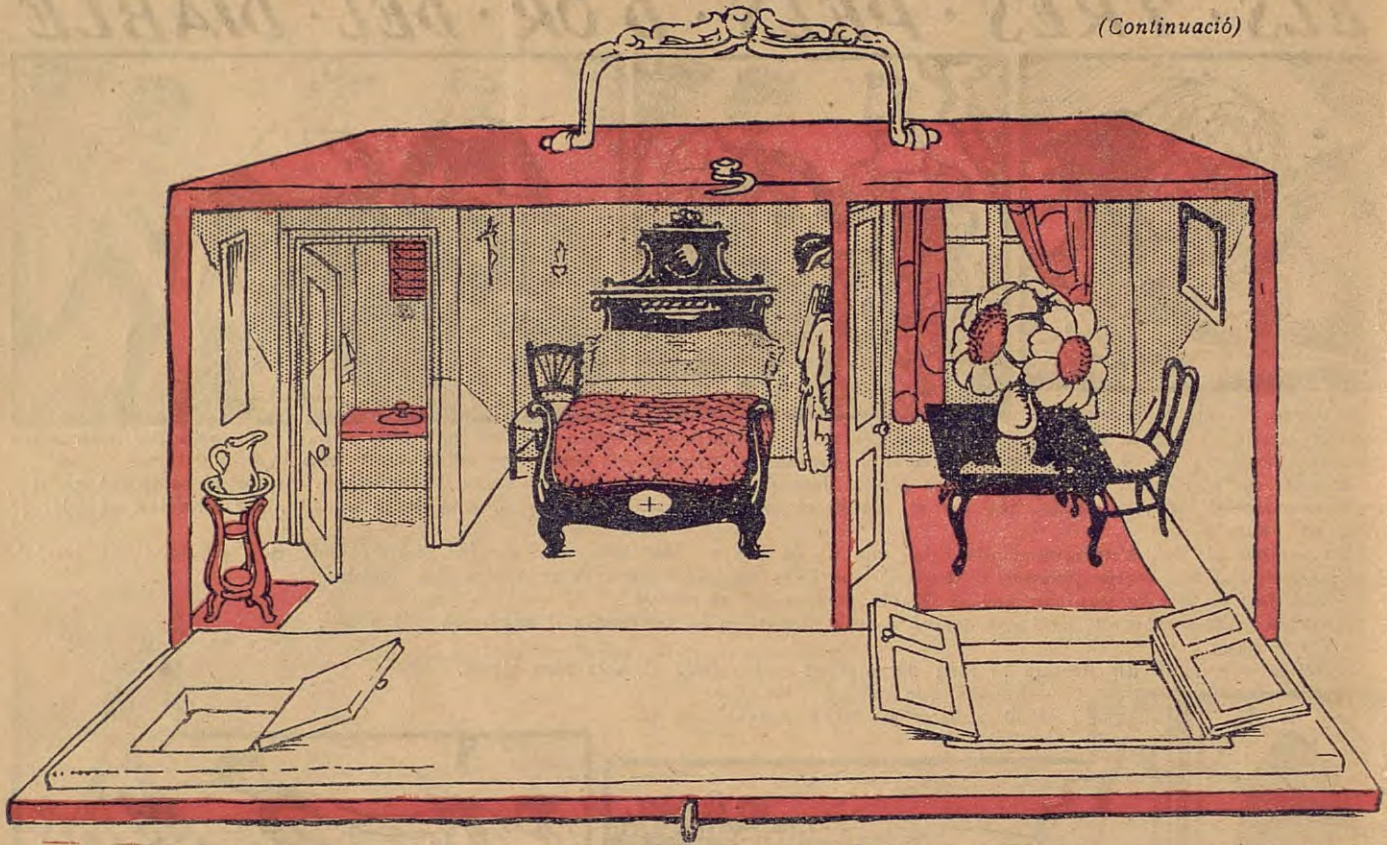
I el convertí en formiga perquè el banyut no el trobés i l'amagà en una bossa que ella duia.

Aviat arribà el Diable i en sentir olor de carn cristiana, registrà tota la casa. Però no donant-li cap resultat la recerca s'adormí amb el cap apoiat en la falda de la seva dona.

(Continuarà)

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Sense poder aguantar ja més — car el seu propòsit era donar una sorpresa a l'espòs a l'hora de dinar—posà a Gulliver en el palmell de la seva mà (que molts poetes havien can tat ponderant-ne les menudes dimensions) i cuità a dur-lo al despatx del Rei, on aquest estava enfeinat contemplant un mapa extés damunt la taula.

—Mira, mira, Ruttrock Scalcath!—digué amb un to suau la Reina.—Mira quina preciositat acabo d'adquirir!

El monarca que, a dir veritat, estava ja tip i cuit de les dispendioses compres de la seva muller, girà calmosament el cap i amb un to un xic irònic, féu:

—Veïam, veïam què és això tan extraordinari?

Més, reparant en ço que portava a la mà la seva esposa, digué ja més encuriolit:

—Però, d'on has tret tal estranyesa? Jo diria que és un exemplar encara no ben conegut del Splacknoks.

—Perdó, oh il·lustre Majestat!, que us interrompeixi—gosà dir Gulliver, ja molestat de la comparació poc agradable.—Em permeto declarar-vos, amb tots els respectes deguts, que sóc una persona autèntica, un ser concient i racional com sou vós. Naturalment que, això, amb la diferència grandiosa, que ja veig i reconeixo, de la vostra magnífica corpulència i del vostre preclar talent.

El Rei, que escoltava sorprès en alt grau el parlament d'en Samuel, li plagué que tan mínima criatura li fes justícia. I ja sentint fonda simpatia pel Grildrig, es mirà somrient a la seva dona i li digué:

—Veritablement, Relplum, tens tota la raó. Es gentilísim, a fe, aquest minúscul homenet.

Seguidament, Sa Majestat Ruttrock Scalcath féu un bon nombre de preguntes a Gulliver referent al seu país, a la seva llengua i a diferents detalls dels seus viatges. El nostre heroi li explicà que venia d'unes terres on hi havia molts milions de sers de les mateixes mides que les seves; que tot—animals, cases i arbres—era proporcionat al seu cos i que, en conseqüència, gaudia allí de la facultat de defensar-se i alimentar-se i de totes les comoditats adients a la seva persona. El Rei l'escoltà atentament i encarregà per fi a la Reina que dongués ordre de que se'l cuidés sol·licitament i que seguís sota la custòdia i direcció de Glumdaletich, la seva bona i estimada amiga.

Allò sí que era tornar de mort a vida! En Samuel, lluny de sa pàtria i deguent sufrir les naturals contrarietats de qui constitueix una excepció de raresa, estava com el peix en l'aigua. Ben menjat, ben vestit i rodejat de totes les comoditats a què podia aspirar en aquelles estranyes terres, els dies li passaven volant i la seva salut millorava amb una rapidesa que ningú no podia haver-ho mai esperat.

La Reina encarregà al seu ebanista que construís un caixó que pogués servir de dormitori al seu Splacknocks—nom amb què acostumava graciosament a nomenar-lo—adaptant-se al projecte i gustos de l'interessat i de la seva directora. Com que l'ebanista era un bon obrer, en el terme de tres setmanes enllestí una habitació en fusta de setze pams en quadre i d'uns dotze d'alçada, amb finestres, portes, rentamans i un quartet molt blanc i net com a auxiliar imprescindible... talment com les case sde nines que es vénen en les nostres botigues de joguets. Un moblista, cèlebre per la seva habilitat i el seu bon gust, li féu un llit, dues cadires, una taula i un preciós armari de tres cossos amb lluna tallada on s'hi posaren els vestits que amb les teles més fines que es pogueren trobar a Brobdinyac, havia manat confeccionar la Reina.

A aquesta gran senyora li plavia tant la companyia i la conversa de Gulliver, que gairebé no podia menjar si no el tenia a la vora. Així és que feia posar una taleta sobre la en que ella menjava, amb la cadireta corresponent i Glumdaletich al seu costat, dreta sobre un taniboret, tenia cura de que no caigués. El Rei, malgrat la seva serietat extremada, també parlava amb en Samuel, car veia que no era una persona vulgar; ans al contrari, un ser dotat d'una intel·ligència poc comú, enriquida amb una agradable i fina facilitat d'expressió.

Diu la dita popular que «no hi ha roses sense espines» i el Grildrig també trobà la que el punxava sovint, privant-li de fruir la bona vida que se li oferia. Aquest punt negre de la seva felicitat estava al palau de Lorbruldrud, era el nano de la Reina. Com que era d'una talla mai vista en aquell país, havia sigut sempre el preferit i les seves més insignificants trets i els seus gestes menys originals, havien estat rebuts amb satisfacció i aplaudiment de tothom. Des del moment que vegé que hi havia un altre home molt més petit que ell i que, en conseqüència, era vist amb major interès, el despit s'apoderà de l'antic favorit i demostrà pel nou vingut una forta malevolença que es traduïa sovint en esguards de despreci i en burles feridores.

En Samuel, portat del seu excel·lent caràcter, prou s'afanyava en tractar-lo amb tots els miraments i en parlar-li d'una fàcil més aviat humil, però ni així logrà aminorar la seva enveja i el despit de l'antic jutjar. Ben al contrari; cada dia que passava feia augmentar de tal manera l'odi injustificat, que hom podia pressagiar la realització d'algun acte de violència.

Aquest arribà ben prest. Un jorn, mentre Gulliver menjava, tranquil i satisfet, el nano entrà de puntetes i aprofitant un moment que el Grildrig es trobava sol, l'agafà per la cintura i el tirà en una gran plàtera de llet que hi havia sobre la taula, després de la qual cosa cuità a fugir. El nostre heroi quedà submergit fins les orelles i sort que era un nedador excel·lent, sinó la cosa hauria pogut ésser de resultats gens agradables. De totes maneres, als grans crits que féu, acudir la Reina i Glumdalelitch, la qual s'apressà a treure'l del llepigós líquid i portar-lo al llit en vista que estava congestionat. Sortosament, la «broma» no tingué conseqüències per a en Samuel: tot es reduí a la pèrdua del vestit que restà del tot inservible.

Per a qui vingué de poc que en tingués de conseqüències, fou per a l'antic favorit. Fou tal la indignació de la Reina en assabentar-se de tot el succeït, que ordenà es donés una bona sessió de deixuïnes al culpable. I ja aquest, tremolant de por, estava a punt de rebre les poc agradables sensacions del cop d'espolsadors, quan Gulliver arribà i pregant efusivament a Sa Majestat Relplum, aconseguí que el perdó més complet fos concedit. I en senyal de pau, es donaren els dos les mans: Gulliver amb tota sinceritat; amb completa hipocresia, el nano.

Fora d'aquestes escasses escenes poc agradables, la vida que portava el Splacknocks, no podia pas ésser més acceptable. Les dames de la Reina es disputaven l'honor de tenir-lo de convidat en llurs repassos i els hi plavia especialment gaudir de la seva conversa plena d'amenitat i empedrada de paraules gentils i de compliments galants. Demés, per a que pogués recórrer la ciutat, tenia un cotxe on hi cabien ell i la fide! Glumdalelitch i que era arrocegat per un parell de cavalls fogosos que corrien com un auto d'una pila de... companys de força.

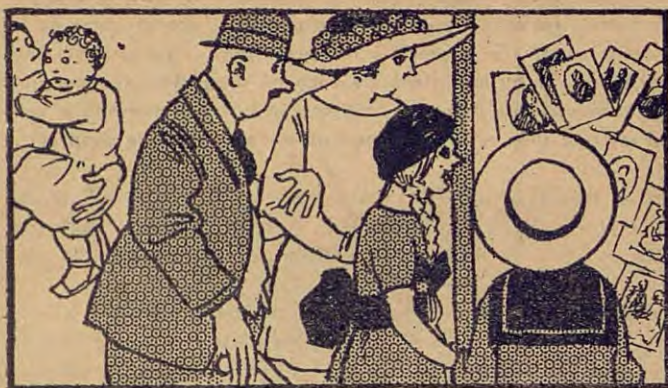
Coneguent les aficions de Gulliver, la Reina volgué portar la seva amabilitat fins al punt de fer-li bastir una barca expressa per a ell, sense faltar-hi un sol detall, i per a que pogués passejar-hi i maniobrar-hi amb seguretat—en la mar li hauria sigut completament impossible, car les ones haurien engolit aquella closca d'anou,—li féu construir en els jardins del palau una mena de safareix d'uns cinquanta metres de llarg, vint d'ample i dos de fondària, que s'omplia d'aigua pel mitjà d'una gran aixeta i es buidava pel forat que tapava una bàlvula... talment com una banyera de les nostres.

Així fou que el popular Grildrig pogué distreure's navegant i alhora pogué fer divertir també a la seva augusta mestressa que es complavia moltíssim en veure'l remar i especialment maniobrar hissant les veles que, a l'inflar-se pel mitjà del vent que les dames de companyia feien amb el vano o pel buf continuat dels criats, impel·lien la barca en una carrera fortament impressionant que feia lluir les habilitats del mariner.

Aquest esport ocasionà dos accidents que sortosament no tingueren resultats desagradables, salvant l'ensurt corresponent. Fou el primer d'ells, que un dia una criada de Glumdalelitch va tenir la pensada d'agafar a en Samuel per a posar-lo en la barca que estava ja a l'aigua, i en un instant de distracció se li escorregué dels dits tan interessant personeta. Gulliver hauria caigut d'una alçada de vuit metres almenys, si no hagués tingut la sort d'ensopegar amb el cap d'una gran agulla de picar que la dona tenia clavada en el davantal. A l'extrem d'aquella barreta de metall, quedà penjat el Grildrig per la trinxa de les calces fins que anaren a socorre'l.

(Continuarà)

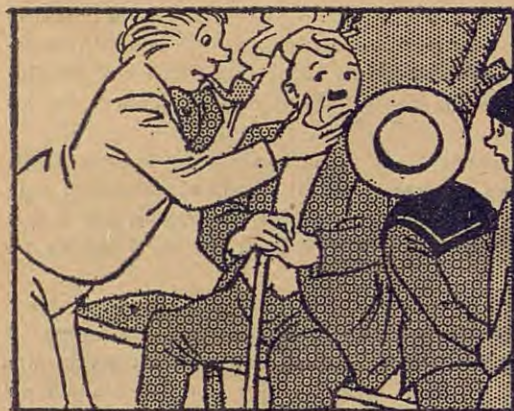

El senyor Pastarada, per a celebrar el desé aniversari del seu casament, va voler fer el retrat de tota la família.

—Ja li diré com el vull el retrat: que sigui commemoratiu i ben simbòlic de l'acte.

—Tinc una idea—féu el fotògraf.—Anem al jardí.

—Vostè, sentat al peu d'aquest arbre, significarà el tronc: el «sostén» de la família.

I vostè, senyora, lligada així amb la bufanda al seu marit, representarà el llaç del matrimoni.

La patuleia, dalt de l'arbre, en les branques, simbolitzarà el fruit.

—Vaja, senyor Pastarada, que ha tingut una pensada genial de voler un retrat simbòlic: això serà un «quadre»... Un moment quiets!

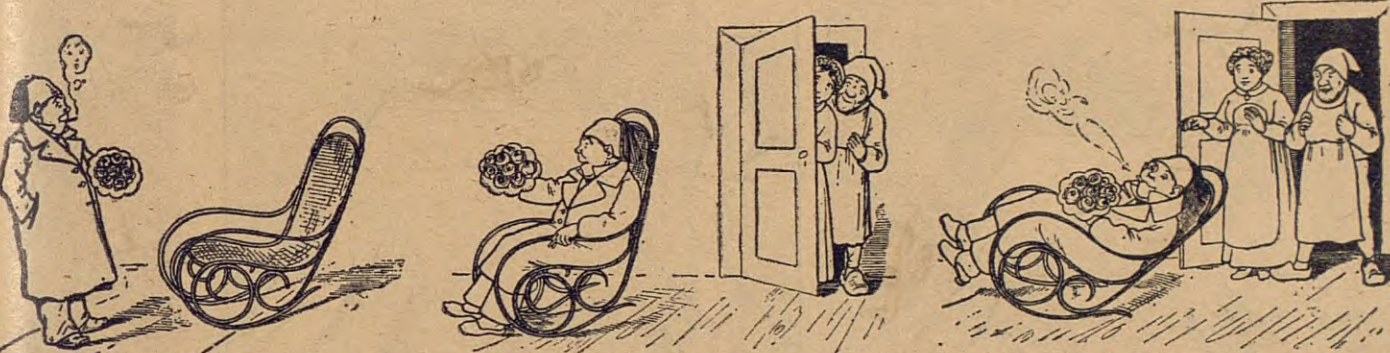
Però la branca estava massa carregada de fruit i es va trencar amb inesperat resultat.

—Si que l'hem feta bona, senyor Pastarada!... I quina idem!...

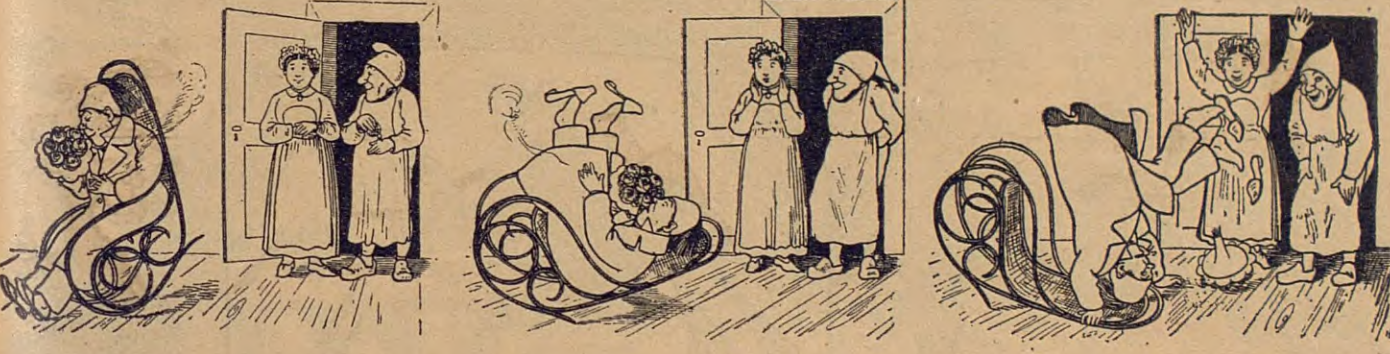
MIRET

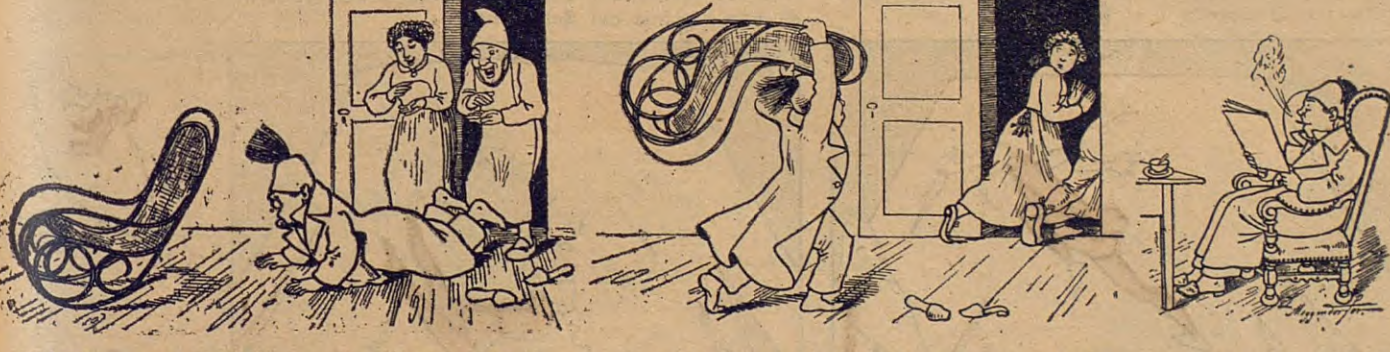
Assegut còmodament en la butaca, don Libori... pren cafè i llegeix el diari. De prompte, el criat i la criada li entren uns presents que s'acaben de rebre: les flors d'una damisel·la i el balanci d'un bon amic.

Don Libori està molt content de tenir un d'aquests mobles estrambòtics que, segons diuen... són tan pràctics. I s'hi asseu sense deixar d'admirar les flors gemades i adorants. En veritat, té de reconèixer que és molt més agradable seure així que en la poltrona.

I s'entusiasma tant, que no se adona de que tot té fi en aquest món... i que no són pas una excepció les potes del balanci. Així és que amb una forta embranzida... el moble perd l'equilibri i, ço que és molt pitjor, obliga a don Libori a donar una volta massa ferma...

...restant en una posició un xic més que desaiada davant els criats fumetes als quals... el nostre heroi, fortament indignat, els foragita tirant-los-hi el balanci pel cap. I s'asseu confiadament en la poltrona... antiquada que és còmoda i segura i no té bromes pesades.

Solució als rodolins incomplets de la setmana passada:
Va més enllà de la bota. dos peixos la van picar més semblava una sirena.

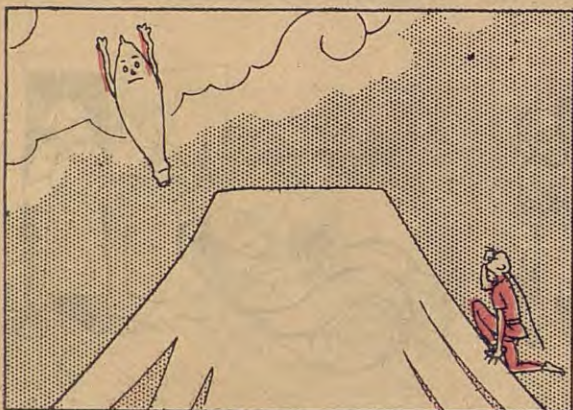
HISTORIA DEL DARRER HABITANT DE LA LLUNA

(Continuació)

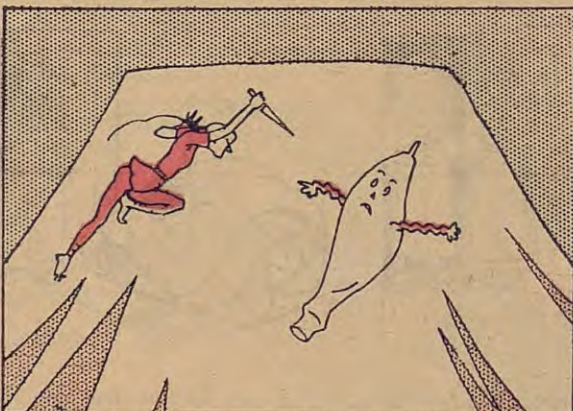
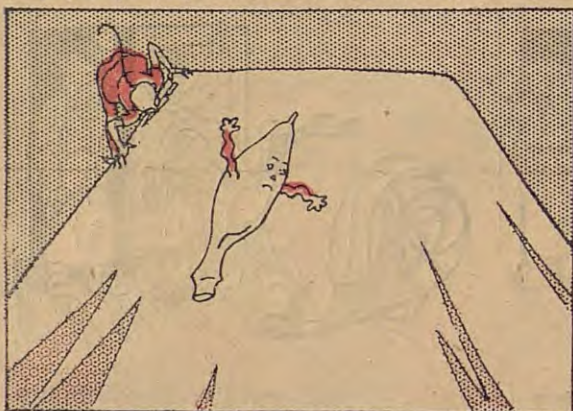
El llegendari recordarà que el pobre globus de paper quedà agafat en el sarrell del paradís de les bombes; posició tan incòmoda, que no pogué resistir-la gaire temps, doncs la mà se li segava i corria el perill de que se li esqueixés.

Es deixà doncs, anar una vegada més a la ventura i després de molt temps de viatge vegé sota seu un paisatge que, malgrat el seu exotisme, no li desplaçà i li semblà bastant propici a trobar-hi un bon repós.

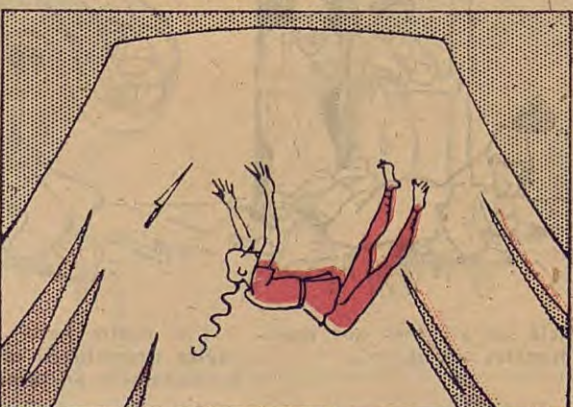
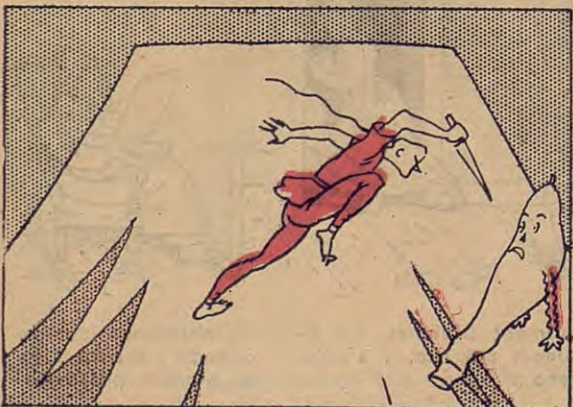
Però el desgraciat, que tenia una cultura molt deficient, no sapigué conèixer que anava a caure sobre el Fusi-Yama, la muntanya sagrada del Japó. Per aquells indrets feia una excursió un japonès, qui quedà parat d'aïtal intromissió.

El nostre pobre globus es mirava amb por i s'apartava amb cert recel d'aquell individu tan silenciós i flexible que l'esguardava amb ulls petits i mal col·locats i que s'havia posat a la boca una cosa que lluia d'una faísó sinistre.

I es deia entre ell: «Em sembla que aquest mestre porta males intencions.» Desseguida es donà compte que, efectivament, d'aquella mena de gat no calia esperar-ne res de bo, al veure que l'amenaçava amb aquella cosa lluent.

El qual, cegat pel fanatisme, li semblà que ço que venia a fer aquell personatge estrambòtic i foraster, no era més que un escarni a les seves creences, profanant audaçment aquell lloc venerat de tots els fills del Sol ixent.

El globus anà fugint-ne tan com pogué, però l'enemic veient a l'intrús acovardit, s'envalentonà encara més i avençà resoltament disposat a fer-li pagar cara la seva audàcia. L'innocent aèrostat es considerà completament perdut.

Es veia ja a dos dits del ventre aquella punxa tan grossa i esmolada, quan tingué la gran idea: en un esforç suprem es llençà fora del quadre, quedant així lluny de l'alcanç del japonès, qui es morí de ràbia, de sorpresa i de despit.

Pmr